

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **BULLDOG outdoor s. r. o.**, se sídlem Přetlucká 3354/12, Praha 10, IČ 45280312, zastoupen Mgr. Lucií Oršulovou, advokátkou, se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 17. 9. 2013, č. j. 24/2013-510-RK/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž zamítl jako nepřipustný podle § 152 odst. 5 písm. b) s přihlédnutím k § 152 odst. 4 a podle § 92 odst. 1 správního řádu rozklad žalobce proti písemné výzvě Ministerstva dopravy ze dne 25. 3. 2013, č. j. 179/2013-120-STSP/1 (dále též jen „výzva“). Tou byl žalobce podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, vyzván k odstranění celkem pěti reklamních zařízení umístěných v ochranném pásmu dálnic D1 a D5.

Žalobce namítá, že žalovaný chybně vyhodnotil povahu výzvy; měl ji považovat za rozhodnutí dle § 67 odst. 1 správního řádu. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné. Tvrzení žalovaného v tomto rozhodnutí („nedochází k žádnému zásahu do práv a povinností jeho vlastníka, tj. žádné právo nebo povinnost mu nejsou přiznány ani o jejich existenci není autoritativně rozhodnuto“) je mylné. Předmětná výzva totiž jednak prohlašuje, že žalobce má určité povinnosti ve smyslu § 9 správního řádu, jednak tento právní stav mění, když

zakládá zákonem stanovené právní následky. Ostatně právě proto proti ní žalobce brojil rozkladem a proti rozhodnutí brojí nyní správní žalobou. Žalobce má za to, že se jedná o deklaratorní rozhodnutí, jediný správní akt, který se zákonností umístění a provozu reklamního zařízení zabývá. Chce-li tedy žalobce brojit proti závěru, že reklamní zařízení je umístěno nezákonně, nemá k dispozici jiné řízení, než právě to, které předchází vydání předmětné výzvy. Jinak řečeno, povaha „výzvy“ jakožto správního rozhodnutí je nutnou podmínkou zachování práva žalobce na spravedlivý proces. Dle žalobce pak není rozhodující, že zatímco v § 31 zákona o pozemních komunikacích se někdy stanoví, že správní orgán „vydá rozhodnutí“, v případě zde zkoumaném se uvádí, že je „povinen vyzvat“, protože zákon o pozemních komunikacích byl vydán dávno před přijetím dnešního správního řádu. Pro nepřijatelnou kruhovost argumentace pak dle žalobce je nutno odmítnout i poslední argument žalovaného, podle kterého, nemůže jít o správní rozhodnutí, neboť výzvě nepředchází správní řízení. Zda totiž má vydání výzvy správní řízení předcházet, záleží právě na tom, zda jde o správní rozhodnutí, nikoliv naopak.

Žalovaný dále dle žalobce zcela přehlíží, že výzva závažným způsobem zasahuje do právního postavení žalobce, neboť s ní zákon spojuje hned dva právní následky: vznik povinnosti odstranit reklamní zařízení do pěti dnů od doručení výzvy a vznik povinnosti strpět zakrytí a následné odstranění reklamního zařízení správním orgánem, nebude-li výzva splněna dobrovolně. Takové povinnosti před vydáním výzvy žalobce neměl, přičemž neobstojí teze žalovaného, že „povinnost k odstranění předmětného zařízení zde existuje automaticky již od okamžiku, kdy se provozování reklamního zařízení dostalo do rozporu se zákonem“. Tato teze odporuje samotnému znění zákona, který vznik uvedené povinnosti spojuje právě s uvedenou výzvou. Navíc by snad bylo možno uzavřít, že pouhým účinkem tvrzené změny zákonného režimu skutečně došlo ke ztrátě oprávnění reklamní zařízení nadále provozovat (§ 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), z ničeho však nelze dovodit „automatický“ vznik povinnosti zařízení také odstranit. I z tohoto důvodu tedy musí být výzva chápána jako správní rozhodnutí. Ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona jsou reklamní zařízení stavbou. Ministerstvo dopravy ve svém rozhodnutí vyzvalo žalobce jakožto vlastníka, k odstranění reklamních zařízení. Z faktického hlediska tedy správní orgán nařídil vlastníku stavby její odstranění stejně, jako tak činí stavební úřad podle ustanovení § 129 stavebního zákona. Podle konstantní judikatury správních soudů i Ústavního soudu je nařízení o odstranění stavby správním rozhodnutím, jemuž předchází správní řízení.

Žalovaný se dle žalobce mylí i tehdy, vydává-li předmětnou výzvu za „faktický pokyn vydaný písemně“. Faktické pokyny jsou však charakteristické tím, že se jedná o úkony úředních osob, které jednají bezprostředně a v proměnlivé situaci bez možnosti zevrubnějšího uvážení míry hrozícího nebezpečí. Předmětná výzva však v žádném případě nemůže být považována za bezprostřední reakci na hrozící nebezpečí už jen z toho důvodu, že na splnění povinnosti má žalovaný lhůtu až 5 dní a ani po jejím uplynutí nemá dle zákona dojít k odstranění reklamních zařízení, ale pouze k jejich zakrytí.

Přípustnost žaloby proti rozhodnutí dovozuje žalobce též z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 6 As 7/2005-97: „při činnosti veřejné správy i moci zákonodárné může dojít k rozporům mezi formou a obsahem aktu. Dodatečným argumentem pro umožnění ‚rekvalifikace‘ aktu ve prospěch fyzické či právnické

osoby je požadavek kontroly a předvídatelnosti činnosti veřejné správy, jež by se jinak mohla vyhnout přezkumu svých úkonů jen díky tomu, že by akt určitého typu formálně označila za akt jiný, typicky tedy takového typu, u něhož není soudní přezkum možný.“ Je zde tedy dán nezpochybnitelný požadavek na soudní kontrolu veřejné správy i v případě, kdy se akt veřejné správy formálně může jevit jako soudně nepřezkoumatelný, avšak z hlediska obsahového je zde zájem podrobit jej přezkumu soudní mocí.

V dalších žalobních bodech žalobce namítá vady řízení předcházejícího vydání výzvy (nebyl dodržen závazný procesní postup podle správního řádu pro vydání rozhodnutí), nesprávné právní posouzení skutkového stavu [zejména nesprávný výklad § 31 odst. 6 (později odst. 9) zákona o pozemních komunikacích a přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb.] a porušení principu rovnosti.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že předmětná výzva má podobu neformálního přípisu, nikoliv formu správního rozhodnutí. Výzva, kterou činí silniční správní úřad podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. je faktickým pokynem vydaným písemně v návaznosti na různá zjištění z dozorové činnosti silničního správního úřadu. Výzvou je vlastník reklamního zařízení upozorněn na objektivní skutečnost, která nastala nezávisle na činnosti správního orgánu, a sice že reklamní zařízení ve vlastnictví tohoto vlastníka je umístěno a provozováno v rozporu se zákonem. Povinnost vlastníka takové zařízení odstranit tak nevzniká až doručením výzvy k odstranění, ani touto výzvou není nijak dotčena. Povinnost k odstranění předmětného zařízení zde existuje automaticky (ex lege) již od okamžiku, kdy se provozování předmětného zařízení dostalo do rozporu se zákonem. Analogicky žalovaný poukazuje na výzvu správce daně podle § 43 dnes již zrušeného zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný taktéž poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 3A 52/2013-31. Soud rozhodoval o žalobě podle § 82 s. ř. s., kterou podal vlastník reklamního zařízení proti výzvě vydané podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., přičemž soud tuto žalobu neodmítl jako nepřijatelnou, ale zamítl ji jako nedůvodnou.

Srovnání odstraňování reklamních zařízení podle zákona č. 13/1997 Sb. a odstraňování staveb podle stavebního zákona, žalovaný považuje za nepřipadné, neboť z dikce § 129 stavebního zákona jasně vyplývá, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby a vydává rozhodnutí. Naproti tomu v § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. použil zákonodárce formulaci „je povinen vyzvat, zajistí zakrytí reklamy, zajistí odstranění a likvidaci“. Faktické, neformální povaze úkonů prováděných podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. pak svědčí i způsob konstrukce jednotlivých lhůt, které jsou relativně velmi krátké, a zcela zjevně se u nich nepočítá s žádným odkladným účinkem typickým v případě standardního správního rozhodnutí, které je napadnutelné opravným prostředkem. Pětidenní lhůta k odstranění reklamního zařízení pro jeho vlastníka pak není vázána na právní moc výzvy k odstranění, ale již na doručení této výzvy. To vše vede k závěru, že úkony správního orgánu dle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. mají povahu faktických úkonů, nikoliv rozhodnutí ve smyslu správního řádu.

Dále žalovaný uvádí, že i když výzva není správním rozhodnutím, žalobci není rozhodně nijak upíráno jeho právo na spravedlivý proces, protože má možnost proti ní, resp. jejím důsledkům brojit podáním správní žaloby podle § 82 s. ř. s., jak to ostatně činí i jiní vlastníci nepovolených reklamních zařízení.

Ve zbytku se žalovaný vyjadřuje k námitce nesprávného právního posouzení skutkového stavu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice setrvává žalobce na názoru, že předmětná výzva je rozhodnutím. Dále uvádí, že vyjádření žalovaného tento názor nevyvrací. K poukazu na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 3A 52/2013-31, žalobce konstatuje, že se nejednalo o žalobu proti rozhodnutí, ale o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, tudíž jej nelze na nynější věc vztáhnout.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť proto byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.*

Podle § 31 odst. 9 téhož zákona *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*

Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, kterým byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti výzvě Ministerstva dopravy ze dne 25. 3. 2013, č. j. 179/2013-120-STSP/1, jako nepřijatelný. Bylo proto třeba posoudit otázku, zda proti této výzvě bylo možno rozklad podat či nikoliv.

Rozklad je řádným opravným prostředkem, který se uplatňuje v případě, kdy ve správním řízení rozhoduje jako prvostupňový správní orgán ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Proti takovému rozhodnutí se nepodává odvolání, ale rozklad, což je zvláštní forma řádného opravného prostředku, o rozkladu rozhoduje přímo

osoba, která stojí v čele ústředního správního úřadu, neboť jiný nadřízený správní orgán zde neexistuje (§ 152 odst. 1 a odst. 2 správního řádu). Z § 152 odst. 1 vyplývá, že rozklad lze podat proti takovému úkonu, který je rozhodnutím.

Při posuzování otázky, zda předmětná výzva je či není rozhodnutím, je nutno vycházet z pojmu „rozhodnutí“ tak, jak je tento pojem definován ve správním řádu. Tato definice je uvedena ve zmíněném ustanovení § 67 správního řádu, obdobně je pojem „rozhodnutí“ upraven v ustanovení § 9 správního řádu. Rozhodnutím podle správního řádu je pak takový úkon správního orgánu, kterým se v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.

Uvedenou výzvu soud – ve shodě se žalovaným – považuje za úkon správního orgánu, který není rozhodnutím, jde o faktický úkon, který sice přímo zasahuje do práv adresáta výzvy, když adresát je vyzýván, aby ve stanovené lhůtě odstranil reklamní zařízení a současně poučen o tom, co bude následovat v případě, že uvedenou výzvu nesplní, nejde však o rozhodnutí, kterému by předcházela určitý proces a které by závazným a vykonatelným způsobem určovalo práva a povinnosti adresáta takového rozhodnutí. Předmětná výzva se sice dotýká práv či povinností adresáta, avšak nejedná se o rozhodnutí podle části druhé třetí správního řádu, ale o bezformální úkon podle části čtvrté správního řádu. Adresát výzvy je upozorněn na to, že je nutno, aby učinil určité kroky k tomu, aby faktický protiprávní stav, který adresát výzvy udržuje, byl uveden do souladu s právní úpravou.

Obdobně jako žalovaný dovozuje soud svůj závěr o povaze výzvy z výše citovaného § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, z něhož vyplývá, že výzva je institutem k nápravě protiprávního stavu; a důsledkem výzvy je, že *vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení.* Z daného ustanovení nevyplývá, že by se ve věci vedlo jakékoli řízení, jež by ústilo ve vydání rozhodnutí. Naopak cílem je co nejrychleji zjednat nápravu, čemuž koresponduje i konstrukce lhůt:

- silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci nezákonného reklamního zařízení vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění; stanovení 7denní lhůty vylučuje provedení správního řízení, neboť je prakticky vyloučeno, aby v takové lhůtě správní řízení alespoň na prvním stupni mohlo při použití (využití) všech procesních institutů dle správního řádu proběhnout,
- vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Z uvedeného plyne, že zákon nepočítá s institutem právní moci a vykonatelnosti, což jsou vlastnosti typické pro rozhodnutí, ale místo toho s neprodleným respektováním výzvy,

- nezjedná-li nápravu vlastník, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Tato část ustanovení jen potvrzuje, že zákon nepočítá s institutem právní moci a vykonatelnosti, s neprodleným respektováním výzvy či případným následným bezodkladným zákrokem správního orgánu.

Lze shrnout, že z uvedeného plyne, že účelem předmětné výzvy je především umožnit vlastníku reklamního zařízení, aby sám uvedl protiprávní stav do souladu se zákonem, než přijde vlastní zákrok ze strany správního orgánu.

K tomu soud dodává, že žalobcovo porovnání předmětné výzvy s řízením o odstranění stavby podle stavebního zákona považuje za nepřipadné, neboť – jak správně uvádí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě – dikce § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích a § 129 stavebního zákona jsou zcela odlišné, mimo jiné v tom, že v § 129 odst. 2 se výslovně hovoří o zahájení řízení a o jeho oznámení, tudíž o odstranění stavby probíhá řízení, které logicky ústí ve vydání rozhodnutí. Srovnatelné ustanovení nelze v § 31 zákona o pozemních komunikacích nalézt.

Soud uzavírá, že není-li předmětná výzva rozhodnutím, nelze proti takové výzvě podat rozklad, neboť ten lze podat pouze proti rozhodnutí (§ 152 správního řádu). V případě, kdy je rozklad proti výzvě podán, je nutno ho posuzovat jako rozklad nepřipustný, neboť směřuje proti úkonu správního orgánu, který rozkladem napadnout nelze. Takový rozklad nezbývá než zamítnout jako nepřipustný podle § 92 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu.

Z obsahu žaloby přinejmenším implicitně vyplývá, že žalobce svůj názor, že předmětná výzva je rozhodnutím, odvíjí od toho, že jinak by neměl proti výzvě možnost efektivní obrany. V tom mu soud přisvědčit nemůže. Výzvě jakožto úkonu podle části čtvrté správního řádu se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. To potvrzuje setrvalá judikatura zdejšího soudu, který takové žaloby věcně projednává (viz např. rozsudky ze dne 25. 4. 2013, č. j. 10A 19/2013-35, ze dne 25. 7. 2013, č. j. 3A 52/2013-31, či ze dne 22. 7. 2014, č. j. 11 A 23/2014). Zmínit lze i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2015, č. j. 29 A 56/2015-120, jehož argumentace vylučuje, že by se v případě předmětné výzvy mohlo jednat o rozhodnutí: „Z právněteoretického hlediska by se totiž mohlo jevit sporným, který z úkonů žalovaného může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., tedy zda jím může být již sama výzva k odstranění reklamního zařízení, či zda je takovým zásahem až samo odstranění reklamního zařízení učiněné (dobrovolně nebo nuceně) na jejím základě. Je zjevné, že z materiálního hlediska zasahuje do práv vlastníka reklamního zařízení až jeho odstranění, výzva je v tomto ohledu zásahem toliko nepřímým. Z hlediska logického (a z hlediska smysluplnosti soudní ochrany) je však nutno připustit možnost podání zásahové žaloby již proti výzvě k odstranění reklamního zařízení, bez ohledu na to, zda její realizaci lze považovat za následek výzvy či druhou fázi „zásahu“ správního orgánu. Není jediného důvodu, aby se vlastník reklamního zařízení mohl obracet na soud až ex post, tedy poté, co by byla výzva silničního správního úřadu již realizována (ať již dobrovolně či nuceně). Ostatně může-li být nezákonným zásahem např. výzva správce daně k

podání daňového přiznání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 1 Afs 242/2014-33; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), či výzva správce daně k doplnění důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014-39), není důvodu, pro něž by za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. neměla být považována i výzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.“

Pro úplnost soud k poukazu žalobce, že je-li věcně výzva posuzována v režimu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, nesignaluje to, že se nejedná o rozhodnutí, je třeba uvést, že se žalobce mylí. Ustanovení § 82 totiž začíná slovy: „Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím...“. Z toho plyne, že tam, kde správní orgán vydal rozhodnutí, je užití zásahové žaloby vyloučeno a přednost má žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.). Jinými slovy, pokud výzvu dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích správní soudy konstantně přezkoumávají v režimu zásahové žaloby, nepokládají tuto výzvu za rozhodnutí.

Závěrem je třeba zdůraznit, že předmětem posuzování v této věci byla pouze otázka, zda rozklad, který žalobce podal, je rozkladem přípustným či nepřípustným. Tato otázka byla také předmětem řízení o rozkladu. To brání soudu v tom, aby se zabýval ostatními námitkami žalobce zpochybňujícími zákonnost výzvy. Věcný přezkum výzvy by měl místo v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, tu však žalobce nevyužil.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.